

Inleiding:

"

Als je zeker bent van die ander

*dan moet sterven mooi zijn
een verlangen om opnieuw geboren te worden*

*dan moet sterven bevrijdend zijn
de eindstreep halen van je levensrit*

sterven is om Nieuw Leven vragen

sterven is bevrijd willen zijn van zoveel onrecht

*sterven is verlost willen zijn van al het materiële waar
we spijtig genoeg zo afhankelijk van zijn*

*sterven is al het kwaad vergeten en alleen het goede
bewaren*

*sterven is afscheid nemen van je lichaam en van
al het tastbare*

*sterven is met de nacht heengaan
om met de nieuwe morgen te ontwaken*

*sterven is je geest sterk maken
en aanvaarden wat er komen zal*

*sterven is een onmisbare plaats innemen in de harten
van zovelen*

*sterven is onzichtbaar aanwezig blijven altijd en
overal*

sterven is zoveel !

*Als je zeker bent van die ander
dan is sterven blijven leven !*

"

Toen ik aan iemand vertelde over dit Requiem kreeg ik de bedenking mee dat ik nog veel te jong ben om een Requiem te schrijven. Men zou inderdaad de indruk krijgen dat dit misschien wel eens het laatste werk zou zijn. Maar niets is minder waar! Het is niet het gevoel van een nakend einde dat mij bezielde om dit werk te schrijven, het is een overtuiging, een boodschap om iedereen gerust te stellen, om duidelijk te maken dat dit leven op aarde beperkt en vergankelijk is en dat er voor ons een hogere levensvorm is weggelegd. Een leven zonder lichaam, maar met een eens zo sterke geest, op weg naar het Eeuwig Licht, op weg naar de Schepper.

Door mijn ziekte (M.S.) heb ik andere waarden in het leven leren kennen. Zodoende heb ik meer afstand genomen van mijn lichaam en zijn (beperkte) mogelijkheden en me meer toegelegd op wat ik met mijn geest kan verwezenlijken. Het is wonderbaarlijk hoe mooi alles dan wordt, de kleine dingen, de natuur, de mensen. Aan de andere kant begrijp ik een heleboel mensen en toestanden niet meer, beesten die kinderen verkrachten en vermoorden, beesten die mensen folteren, beesten die hun kinderen mishandelen en verwaarlozen, beesten die geld verdienen op het graf van drugsverslaafden, beesten die hun land in armoede dompelen en zelf miljardair zijn enz. . . . Hoe dom zijn ze toch! Op het einde van hun leven hebben ze niets om mee naar het Nieuwe Leven mee te nemen, ze zijn arm, eenzaam en zullen nooit de weg naar de Schepper vinden.

In dit Requiem heb ik me laten inspireren door vier thema's:

Eenzaamheid

Angst

Verlangen

Stilte

(Met de eerste letters van elke thema kan je het engelse woord SAVE vormen wat betekent: bewaren maar ook redden.)

Bewaar mij in uw eeuwige liefde en red mij uit de duisternis!

De vier thema's worden ingeleid door het 'Afscheid van de aarde' en op het einde weerklinkt 'De poorten van de hemel' het begin van een nieuw leven.

Ondanks het droevige karakter van een Requiem loopt er toch een positieve lijn doorheen het werk, een gevoel van vreugde om het Nieuwe Leven. Dit is duidelijk te horen telkens op het einde van de liederen. Je kan in het openingskoor (Afscheid van de aarde) duidelijk het afscheid horen, je hoort de hartslag die stopt, het bidden van een laatste Onze Vader aan het sterfbed, de overgang van leven naar dood, of beter gezegd naar Nieuw Leven !

In het laatste deel, de 'Poorten van de hemel' wordt de nadruk gelegd op de volgende bedenking: ' Ik leg mijn geest in uw handen ' Onvoorwaardelijke overgave aan de Schepper, aan het Nieuwe Leven op weg naar het Eeuwig Leven!

Ik heb getracht mij in te leven in de persoon van een stervende die op zijn ziekbed ligt en bewust naar een Nieuw Leven verlangt! Ik ben er me wel van bewust dat ik me misschien een ideaal droombeeld heb voorgehouden van hoe men in de beste omstandigheden zou moeten kunnen sterven! Dit is slechts voor enkelen weggelegd. Velen sterven onverwacht en hebben niet de tijd om zich voor te bereiden. Daarom heb ik dit Requiem nu geschreven. Mijn gedachten nu zullen ook mijn gedachten zijn tijdens mijn laatste levensmomenten.

Sterven wordt naar mijn mening veel te negatief voorgesteld. Uiteraard is en moet er verdriet zijn om het afscheid. Maar er moet ook vreugde zijn. We moeten de overledene begeleiden naar de Poorten van de Hemel. Dat is toch een blijde gedachte! Waarom dan toch die donkere kleuren in de kerk en bij de mensen. Het aardse verdriet moeten we kunnen dragen met de gedachte dat de overledene gelukkig is en dat hij of zij altijd zal aanwezig blijven. Sterven is zoiets als vriendschap tussen mensen die elkaar nooit kunnen zien! Ze weten van elkaar dat ze altijd aanwezig zijn en hen op afstand helpen, steunen en troosten. Men hoeft elkaar daarom niet te zien. De geest met alle herinneringen eraan verbonden is en blijft bestaan terwijl het lichaam terug 'aarde' wordt.

Ook de woorden die gebruikt worden moeten positiever klinken!

Uitvaart/Begravenis ----> Afscheid/tot weerziens

Graf -----> Rustplaats

Overledene/Afgestorvene-----> noem gewoon de persoon met zijn naam

Dood -----> Nieuw Leven

Een lichaam is slechts het omhulsel, de vorm die God aan de geest heeft gegeven om op deze aarde zijn taak te volbrengen. Hij heeft de mens zo geschapen dat hij deze aarde kan bewonen en er de vruchten van kan dragen. Wij kunnen zien, horen, praten, lopen, liefhebben... Wij kunnen keuzes maken in ons leven. Wij hebben een lichaam gekregen om door, met en op deze aarde onze idealen waar te maken en de weg die voor ons bedoeld is te volgen. Ons lichaam is alleen maar nuttig op deze aarde, wij kunnen alleen maar dingen zien die van deze aarde zijn. Ons lichaam is beperkt maar de geest heeft alle mogelijkheden om verder te zien en te geloven!

Graag zou ik dit Requiem willen opdragen aan Michiel die door een niet te genezen ziekte te vroeg van ons is heengegaan. Daar heb ik het moeilijk mee. Ik begrijp niet waarom jongeren of kinderen moeten sterven. Langs de andere kant zijn er oude mensen die vragen om te sterven en niet mogen!

Is hun taak dan al zo vroeg volbracht? Hebben zij een andere taak te vervullen in het Nieuwe Leven? Wordt het geloof op de proef gesteld? Het overlijden van een kind kan toch geen toeval zijn? Is dit kwaad van deze wereld en zijn mensen of zijn er duistere krachten die de oorzaak zijn van geweld, mishandeling, armoede, kindersterfte, honger...in onze wereld? Ik heb er geen antwoord voor. Trouwens, ik denk dat er geen antwoord op gegeven kan worden. Sterven is een deel van het leven. Je kan zelf niet bepalen wanneer, waar en hoe! Wij moeten gewoon aanvaarden dat de aardse begrippen leven en dood onafscheidelijk zijn. Op aarde kennen we voor ieder positief begrip ook een negatief begrip. (liefde-haat, oorlog-vrede,

rijk-arm,. . .) Daar waar er leven is, is er ook dood. Het doet me herinneren aan de psalm: Midden in de dood zijn wij in het Leven of Midden in het Leven zijn wij in de dood!

We moeten streven naar alleen het positieve maar zullen wel altijd geconfronteerd worden met het negatieve. Bewust? Door het negatieve te ervaren kan men maar echt (meer) waarde hechten en geven aan het leven. Het leven hier op aarde maakt ons duidelijk dat de geest moet vrij gemaakt worden van al het negatieve, materiële en vergankelijke. In het Nieuwe Leven neem je niets mee dat van deze aarde is. Alle tegenstellingen vallen weg, er is enkel Liefde, Licht en Warmte. Vrij van alle lichamelijke en aardse zorgen. Echt iets om naar uit te kijken, een verlangen, een doel. Dit is mijn Credo!

***In de herfst van mijn leven wil ik nog even lente zijn.
Als de avond valt wil ik nog even morgen zijn om samen met de zon te ontwaken.
Aan het eind van mijn levensroman wil nog even de inleiding zijn, het naïeve, niets vermoedende en onwetende.
In het laatste deel van mijn levenssymfonie wil ik nog even het eerste thema herhalen, maar dan wel Andante in plaats van Allegro.
Maar lieve Heer, ik zal al heel blij zijn als ik de zomer mag halen en als het kan, laat deze dan een Largo zijn!***

Michiel had niet de kans om te groeien en stierf (hij was 2 jaar) Voor hem en zijn familie draag ik VERLANGEN op. Kon hij maar opnieuw geboorte zijn, een nieuwe kans krijgen (aardse verlangen). Maar hieronder gaat ook een hemels verlangen schuil. Een verlangen om het Nieuwe Leven te ontmoeten en te beleven. Een verlangen naar de rust en de stilte, een verlangen naar God! En als je dit verlangen met je mee kan dragen, dan wordt sterven mooi, dan is sterven echt een verlangen om opnieuw geboren te worden!

Het slotakkoord van VERLANGEN eindigt op E(mi)-groot. De benaming van dit akkoord verwijst naar de eerste letters van zijn voornaam, Mi(chiel).

Lieve mensen, wees goed voor elkaar, wees positief en creatief in uw werk en laat de aardse (materiële) beslommeringen niet domineren. Pluk de vruchten van deze aarde en gebruik ze om uw levensdoel waar te maken. Wees een herder voor de anderen, geef uw liefde door. Verzorg uw lichaam en geest, behoed u voor het kwaad en draag de boodschap van vrede en liefde uit. Wees niet bang voor de dood zelf, wees ervan overtuigd dat er een Nieuw Leven zal zijn en dat velen die u zijn voorgegaan u zullen begeleiden en welkom heten! Laat dit Requiem u sterken in uw geloof en in de zekerheid van het Eeuwig Leven!

***God, gun me nog even de tijd om bij de mensen te zijn,
ik wil hen nog vertellen dat ik van ze hou
en dat ze verder moeten werken aan een menslievender bestaan.***

***Ik wil nog even luisteren naar dat kind dat zingt over vrede en
gerechtigheid.***

***'k Wil nog even praten met mijn vrienden,
met hen lachen en plezier maken.***

'k Wil m'n kinderen nog even op hun levensweg helpen.

'k Wil nog even zingen.

'k Wil nog even van de natuur proeven.

'k Wil nog even alleen zijn.

God, gun me nog even de tijd

en als het zover is

lieve mensen, gun me dan de tijd om bij God te zijn!